

Spoštovani g. Doropoljski!

Že četrto leto sem naročnica Vašega lista, ki ga čitam na glas svojemu bratcu Ivančku in sestrici Milenici. Ona je najmlajša in hodi v prvi razred. Dasi še ne zna vsega čitati, vendar vsa vesela skače, kadar dobim »Zvonček«. — Kratkočasimo se s pismi, ki so objavljena v njem, zato sem se tudi jaz odločila, da Vam pišem pisemce, v katerem hočem povedati, da sem učenka IV. razreda osnovne šole v Metliki.

Povedati moram tudi, da sem dala vezati 26.—27. in 27.—28. letnik »Zvončka« in imam dve lepi knjigi, ki sem ju jako vesela.

Upajoč, da to moje pisemce dobi tudi malo prostora v Vašem listu, se Vam najtopljeje zahvaljam.

Sprejmite iskren pozdrav od

Zinke Ruehove.

Odgovor:

Ljuba Zinka!

Trije ste torej doma, ki se kratkočasiš z mojim kотиčkom. Da bo veselje še večje, si sedaj še Ti smuknila vanj. Ali se kaj dobro počutiš med nami? Na tesnem smo sicer, pa kakor pravijo, gre krotkih ovčic mnogo v en hlevček. Prav je, da si dala vezati prejšnje letnike. Nanje boš gledala s srčno radostjo še potem, ko boš velika in imenitna gospa, ker Te bodo spominjali lepe, zlate mladosti. In Ivančka in Milenico tudi. Ej, da le ostanete tako dobri in pridni in zdravi, kakor so vaši starši! Lepo pozdravljeni vsi!

Gosp. Doropoljski!

Naročen sem prvo leto na »Zvonček« ter mi jako ugaja povest »Zlat«. Obiskujem III. a razred deške osnovne šole celjske okolice. Hodim jako rad v šolo in verno

pazim, da bi si vse zapomnil, kar nas uči gospod učitelj.

Sv. Miklavž mi je prinesel sanke in sedaj se vsak dan, ko naredim šolsko nalogo, hodim sankat, zato sem jako vesel. Srečen bom, ako sprejmete tudi moje pisemce v »Zvončkov« kottiček.

S spoštovanjem Vas pozdravljam

Edo Lakner.

Odgovor:

Ljubi Edo!

Sedaj imate krasno novo šolsko poslopje, ki je vašemu kraju v ponos in čast. Ali bi nam mogel kaj več povedati o tej ponosni zgradbi? Razumem, da je vsakemu učencu prijetna pot v tako poslopje in bivanje v njem tudi.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Z veseljem čitam list »Zvonček«, ki sem nanj naročen drugo leto. Marljivo čitam zvezek za zvezkom. Dobivam ga v šoli od gđe. Rauterjeve, ki je jako dobra. V šolo hodim jako rad. Obiskujem II. razred državne osnovne šole v Šoštanju. Lani sem imel jako dobro izpričevalo. Upam, da ga bom imel tudi letos.

Zdaj pa zaključujem svoje prvo pisemce in prosim, da naredite tudi za mene prostorček v svojem cenjenem kottičku. Prihodnjič Vam pišem kaj več.

Z odličnim spoštovanjem

Rado Pejovnik.

Odgovor:

Ljubi Rado!

Ker si imel lani dobro izpričevalo, moraš vedeti, da si za to dolžan zahvale šoli, ki Te je lepo učila, in sebi, ki si se lepo učil. A s hvaležnim pogledom se ozri tudi na starše, ki so Ti pripomogli z vsem, da

si šolsko leto dobro zaključil. Ob istih pogojih bo tudi letos tako, potem pa vsa leta, dokler ne bo šolanje za Teboj.

Velecenjeni g. Doropoljski!

Mnogo sem Vam že hotel pisati, pa sem vselej pozabil. Naročen sem prvo leto na »Zvonček«. Najbolj me zanima povest o beli Ljubljani in pesemce. Komaj čakam tistega dne, ko pride »Zvonček«. Že tisti dan vem, kaj piše novega o beli Ljubljani, in naslov pesemce.

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravlja Primož Boncel, učenec III. razreda v Zagrebu.

Odgovor:

Ljubi Primož!

Zgodovina bele Ljubljane je prav zanimiva, toda premalo znana širom sveta. Narodna pesem pravi, da je Ljubljana dolga vas. Res je bila to pred davnimi leti, a sedaj je veliko in lepo mesto. Zagreb je seveda večji in bolj gosposki, Ljubljana pa je ljubka, mikavna, čista in zdrava. Lansko leto je bilo v Ljubljani več zdravnikov. Eden od njih, bil je Anglež, je dejal, da tako čistega in prikupnega mesta še ni videl, čeprav je obhodil mnogo sveta. To priznanje mora biti vsakemu Ljubljančanu v ponos. — Druga narodna pesem pravi, da so Ljubljaneci zaspanci, kar pa tudi ni čisto res. Mnogo jih je, ki rano vstajajo, drugi pa dolgo spe v Ljubljani in v Zagrebu. Med katerimi si Ti: med dolgozpalci ali ranovstajalci?

Velecenjeni gospod!

Prosim Vas, da tudi moje pisemce priobčite v svojem kotičku. Obiskujem že III. razred. Ampak jako mi je žal, da sem zaostala v I. razredu. Uči me gospodična Franja Urbančičeva, ki je jako blagega srca. V šoli imam rada skoro vse predmete, edino za ročno delo sem bolj lena. V »Zvončku« imam najrajša povest »Zlat«. Jako rada čitam povesti, zato Vam hočem eno napisati.

Na letovišču.

Kadar se prično velike počitnice, gredo vsi učenci s kmetov domov. Imovitejši Ljubljančani pa gredo na Bled ali v Bohinj. Tam imajo hišo, pravijo ji vila.

Robičeva družina je kaj rada prihajala na Bled, kjer so imeli svojo vilo. Otroci

so opazovali urne ribice v vodi. Mama jih kliče. Otroci veselo lete proti vili. Prišel je stric. Čez nekoliko časa vpraša stric: »Ali imate samo tri? Kje je Verica?« — Mama se jako prestraši. Otrokom reče: »Hitro jo poiščite!« — Otroci steko k jezeru in glej čudo: Verica sedi pri jezeru in gleda ribice. Zraven nje pa sedi pes z imenom Pazi in varuje Verico. Mati je pohvalila psa, otroka pa je pokarala.

Sedaj Vam hočem pokazati, kako znam risati. Posnela sem z ene slike.

S spoštovanjem Vas pozdravlja

Rada Moharjeva, Kranj.

Prosim Vas, ako daste sliko pokonci v »Zvonček« med mlade risarje.

Odgovor:

Ljuba Rada!

Zaradi pisma in povesti Ti ustrezam, ne morem Ti pa zaradi slike. Ta ne more v moj kotiček niti pokonci niti počez, ker je premedlo narisana. V kotičku bi popolnoma izginila, da bi bila kakor strah, ki je v sredi votel, okrog ga pa nič ni. Takega strahu pa nihče ne mara.

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Posetnica.

Priobčil M. G.

Polde Lejec

Badovar

Kaj in odkod je ta mož?

Rešitev prihodnjič.

Rešitev besedne uganke v 4. štef.

Zrak — rak.

V kotičku ne priobčujemo imen rešilcev, ker bi nas to stalo preveč prostora.

POPRAVKI TISKOVNIH HIB.

V povesti »Zlat« čitaj v 4. letošnji številki na strani 90. v predzadnji vrsti: ... da se izkušajo dotipati prsti neke tuje roke... Na strani 93. v 10. vrsti od spodaj gori bi moralo stati: dolgo časa in ne dolga časa.

